

Schiller Instituttets ugentlige webcast med Helga Zepp-LaRouche den 21. maj 2025

Ikke korrekturlæst

Webcast med Helga Zepp-LaRouche og vært Harley Schlanger

Onsdag, 21. maj 2025

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller-instituttet. I dag er det onsdag den 21. maj 2025. Jeg hedder Harley Schlanger og er jeres vært. I kan sende jeres spørgsmål og kommentarer til fru Zepp-LaRouche via e-mail på questions@schillerinstitute.org eller skrive dem på chat-siden.

Nu vil jeg gerne starte med at gøre opmærksom på en yderst vigtig konference, sponsoreret af Schiller-instituttet, der finder sted i weekenden, lørdag og søndag. Det har aldrig været mere nødvendigt, i lyset af de begivenheder, der finder sted i verden. Der er nogle potentielle skridt, meget vigtige skridt i retning af fred, men der foregår også nogle meget ubehagelige operationer, ikke kun mod fred, men også mod udvikling, som rejser hele spørgsmålet om, hvorvidt menneskeheden vil vise den moralske modenhed, der skal til for at overleve. Der er ingen bedre til at tale om det end Helga, så Helga, i lyset af disse sammenfaldende begivenheder og den kommende konference, hvor tror du, at vi står lige nu?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Først og fremmest er jeg glad for, at du er min dialogpartner, for professor Theodore Postol, som skulle have været her i dag, har fået en uforudset

forpligtelse, men han vil være her i næste uge. Så hvis du leder efter professor Postol, må du være tålmodig: Han kommer i næste uge.

Konferencen finder sted på et tidspunkt, hvor den strategiske situation aldrig har været så turbulent: Der er ved at ske jordskælvende forandringer. Vi har en situation, hvor det er klart, at der mellem USA og Rusland er et meget seriøst forsøg på at bringe krigen i Ukraine til ophør. Der var en meget vigtig telefonsamtale mellem præsident Putin og præsident Trump. Disse to største atomvåbenmagter er på vej mod at afslutte krigen i Ukraine, som havde potentiale til at blive en global atomkrig, hvilket forhåbentlig snart ikke længere er tilfældet. Så man skulle tro, at folk er glade for det. Men man har europæerne og ukrainerne i den såkaldte »koalition af villige« – et meget mærkeligt navn, de har valgt, da det henviser til »koalitionen af villige« i krigen mod Saddam Hussein i 2003, som vi nu ved var baseret på løgne. Men de synes at forsøge at forlænge konflikten på en eller anden måde. Så det er den ene ting.

Så har vi ubekræftede, men alvorlige nyheder om, at amerikanske embedsmænd citeres for, at de har alle mulige tilkendegivelser fra efterretningsrapporter og observationer af, hvad den israelske hær foretager sig, at de har underskrevet, at Israel muligvis forbereder en krig, et angreb på Irans atomfaciliteter, også på et tidspunkt, hvor det ser ud til, at forhandlingerne med Trump-administrationen kunne føre til en fredelig løsning.

Så har vi en utrolig, næsten officiel afslutning på demokratiet, ser det ud til, hvor der afholdes valg i EU-medlemslande så ofte, indtil det ønskede resultat kommer frem, som i Rumænien: Vi har EU's 17. sanktionspakke mod Rusland, som utroligt nok indebærer, at to tyske journalister, der arbejder i Rusland, fratages deres statsborgerskab uden retsmidler, blot ved at gennemføre det på grundlag af en administrativ afgørelse, hvilket de facto fratager dem enhver

mulighed for at søge retsmidler. Det er altså alle sammen meget, meget utrolige begivenheder, og det viser, at man fra de fleste regeringer, i hvert fald i Europa, ikke kan forvente en konstruktiv tilgang til, hvordan man skal håndtere situationen i Ukraine, hvordan man skal håndtere det utrolige folkemord, der foregår i Gaza, hvor den seneste rapport allerede er mere end en dag gammel, og hvor FN advarer om, at 14.000 børn er i umiddelbar livsfare, hvis de ikke bliver reddet inden for de næste 48 timer. Så der er allerede gået mere end et døgn af disse 48 timer, så man kan kun forestille sig, hvad der foregår.

Disse udviklinger gør det meget klart, at hvis man forsøger at tackle disse problemer et for et – man er nødt til at tackle dem et for et – så er vi nødt til hurtigst muligt at gå over til et helt nyt paradigme, og det er netop det, konferencen i USA i den kommende weekend handler om. Og jeg tror, at dette vil være en af de vigtigste historiske interventioner for at forsøge at sætte en helt anden tilgang på dagsordenen, for hvordan kan vi bringe menneskeheden til et mere sikkert sted?

Så I bør absolut følge med og tilmelde jer, hvis I ønsker at deltage aktivt i diskussionen, eller i det mindste se det på YouTube: Det vil blive streamet af flere andre platforme, men fokuser på den. Gå til Schiller Institute's hjemmeside, hvor vi har lagt en liste over de fantastiske talere og de emner, de har valgt, og jeg tror, at jeres nysgerrighed helt sikkert vil blive vakt.

SCHLANGER: Vi har lige gennemgået en hel masse ting, der foregår i verden. Lad os uddybe det lidt ved at tage et par af dem enkeltvis. Jeg vil starte med det, der sker i Mellemøsten, i Gaza, hvor Netanyahu, så snart Trump forlod regionen, iværksatte denne »Gideons vogn« operation, der dybest set går ud på at rense Gaza for palæstinensere, ødelægge det, der er tilbage af Gazastriben, og tvinge palæstinenserne til at evakuere. Nu er det interessant: Der kommer endelig flere kommentarer om folkemordet i Gaza – en af de mest interessante

kom fra den tidligere viceskabschef for Israels forsvarsstyrker (IDF), Yair Golan, der sagde: »Israel er ikke længere et fornuftigt land. Og alligevel gøres der stadig ikke nok for at stoppe folkemordet.«

Jeg vil gerne høre dine tanker om det.

ZEPP-LAROUCHE: Der er en voksende opposition mod Netanyahu i Israel. Vi havde et møde i Den Internationale Fredskoalition, som er et ugentligt Zoom-møde hver fredag, hvor fredsaktivister fra alle sider deltager. Vi har haft mange israelere, der er for en løsning og fred i denne situation. Så der sker meget. Men jeg synes, at de vestlige medier var meget langsomme, næsten for langsomme, til at indse, at de ikke længere kunne dække over det, og regeringerne i Frankrig, Storbritannien og Canada udsendte også en fordømmelse og krævede øjeblikkelig nødhjælp. Der er mange stemmer fra det Globale Syd, der siger, at det kollektive Vestens omdømme har lidt uoprettelig skade, fordi de begyndte dækningen meget sent, for flere dage siden, hvor de viste, at folk er desperate og løber rundt i ruiner: Næsten hele Gaza er jævnet med jorden. Folk spørger: »Hvor skal jeg tage hen? Jeg kan ikke tage sydpå, jeg kan ikke tage vestpå.« Bombardementerne fortsætter. I 90 dage har der ikke været mad, medicin eller medicinsk udstyr; som jeg sagde, dør et stort antal børn, og nu dør babyer, mens vi taler. Det er også klart, at de såkaldte private humanitære hjælpeorganisationer, som nu skulle levere mad, er latterlige!

Før det hele startede med Hamas' angreb på Israel den 7. oktober 2023, kom der 500 lastbiler om dagen med mad, medicin og så videre til Gaza hver eneste dag! Nu, efter 90 dages total sult, er den nye ordning, at der må komme *fem* lastbiler om dagen! Og de 400 uddelingssteder er blevet reduceret til 4. Så naturligvis har vi haft gentagne sultoptøjer: Hvis folk virkelig kæmper for deres liv, så er det naturligt, at når der er lidt mad for øjnene af dem, så forsøger de at få fat i det, og der opstår vold, og folk bliver dræbt som følge deraf.

Det er utroligt. Og det er helt klart, at den israelske regering ikke har nogen plan om at eksportere de resterende palæstinensere til 30, 40, 50 lande over hele verden og fordele dem: Det er altså de facto en etnisk udrensning.

Og jeg kan kun sige, at verdens regeringer har været ude af stand til at handle i tide for at forhindre dette, efter at nyheden har været ude praktisk talt fra begyndelsen, fordi Al Jazeera og andre kanaler har sendt det ind i stuerne hos millioner og atter millioner af mennesker over hele verden, og nu er vi i slutfasen af dette. Og jeg tror, at dette vil efterlade en plet på verdenssamfundets omdømme, fordi vi alle er en del af dette, hvilket jeg tror vil kræve en ekstraordinær handling på et helt andet plan for at forsøge at rette op på denne utrolige uretfærdighed, der finder sted lige nu.

SCHLANGER: Der er et par spørgsmål, der lige er kommet ind, og så har jeg et om situationen i Mellemøsten, som er en lidt længere udtalelse. Men først skriver nogen: »Tror du, at advarslerne om et angreb på Iran er noget, Netanyahu ville gøre for at aflede opmærksomheden fra folkemordet, i betragtning af at det nu får mere fokus?«

For det andet har nogen gjort opmærksom på, at Netanyahus forklaring på, at han tillader nogle fødevareforsendelser, er for at undgå anklager om krigsforbrydelser! Så jeg vil gerne høre, om du kan kommentere på disse to ting?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, det er meget klart, at Netanyahu vil prøve alle mulige tricks for at forlænge krigen, for når situationen i Gaza slutter, vil han stå over for utrolige juridiske problemer, og jeg tror, at det er en sandsynlig hypotese, at han forsøger at aflede opmærksomheden og fortsætte så længe som muligt.

Jeg kan kun sige, at den eneste tænkelige plan ville være, hvis verdens regeringer, herunder russerne, kineserne, inderne

og især USA, alle ville arbejde sammen og gennemtvinge en fred. USA kunne gøre det! Hvis USA, hvis præsident Trump grundlæggende ville gå et skridt videre – jeg mener, han har jo allerede i et vist omfang talt med Netanyahu ved ikke at besøge Israel under sin Mellemøsten-turné den 13.-16. maj, f.eks. Det er blevet tolket af mange observatører som et klart tegn på, at han tager afstand, fordi der nu er stemmer, som den De citerede, der siger, at Israel er i fare for at blive en paria-stat, som Sydafrika var under apartheid. Og at der er en voksende bekymring for Trump, at det kan påvirke hans omdømme. Så han kunne gøre det, men jeg kan godt forstå, at Trump selv manøvrerer i et meget, meget vanskeligt minefelt i USA, fordi han på den ene side har den zionistiske lobby, store finansierere af hans kampagne, og på den anden side har han neokonservative, han har demokraterne, så det er en meget vanskelig situation, men det er ingen undskyldning, for det eneste land, der kan bringe det til ophør med det samme, er USA.

Men i betragtning af verdens kompleksitet tror jeg, at det bedste ville være, hvis USA blot ville række hånden ud til Rusland og Kina og sige: »Lad os arbejde sammen og kombinere afslutningen af krigen med en økonomisk udviklingspakke«, som vi har foreslået med Oase-planen. Og vi fra Schiller-instituttet og Den Internationale Fredskoalition er stadig i gang med at mobilisere for at få Oase-planen på dagsordenen. Oprindeligt var det meningen, at den skulle være rettet mod FN's Sikkerhedsråds konference om tostatsløsningen, som Frankrigs Macron og Saudi-Arabien havde opfordret til, og som skulle have fundet sted i begyndelsen af juni. Nu ser det ud til, at den er blevet udsat til slutningen af juni, så vi har mere tid til at mobilisere, men tiden er virkelig afgørende: Hvert minut, hvert sekund tæller.

SCHLANGER: Især med de sultrapporter, vi har fået fra Gaza.

Helga, lige til spørgsmålet om, hvad man kan gøre som enkeltpersoner, har jeg en kommentar: »Udsagn som dem fra

Macron og Starmer betyder intet. De vil ikke gøre noget.« Og så siger Omar: »USA kunne stoppe dette. Det er den eneste mulighed. Er der nogen indflydelse på det?«

Og jeg vil gerne bringe det op i denne sammenhæng, når du taler om international mobilisering, at du sammen med Ray McGovern tog initiativ til at sende et brev til paven. Kan du sige noget om det?

ZEPP-LAROUICHE: Ja. Pave Leo XIV, nyheden kom netop i dag, udsendte en meget, meget stærk besked om, at situationen i Gaza kræver øjeblikkelig handling, at den humanitære situation er ved at blive helt desperat.

Så jeg synes, det var et meget vigtigt skridt i den rigtige retning. Men vi har skrevet et brev til pave Leo XIV, et åbent brev, hvor vi giver vores fulde støtte til hans fredsbestræbelser: De første ord, han sagde, da han blev valgt til pave, var trods alt en opfordring til fred. Så jeg tror, at han i den forstand helt klart følger i pave Frans' fodspor. Men selv om man har en kristen opfattelse af agapē og at være mægler, tror jeg alligevel, at verdens befolkning har brug for et moralsk kompas. For hvis regeringerne ikke længere følger deres egne forfatninger, ikke følger folkeretten, ikke følger Genève-konventionerne, FN-pagten og andre vigtige retsakter, har befolkningen en tendens til at miste orienteringen. Derfor har vi rettet denne meget, meget stærke appel til paven om, at han bør gribe endnu kraftigere ind. For pavestolen er en af de få institutioner i verden, der står over menneskets lov. Den er baseret på naturloven, den er baseret på skabelsesloven, og mange religioner ser på paven som en moralsk leder, selvom de tilhører en anden trosretning.

Så hvis De er enig i, at vi har brug for mere handling, så underskriv dette brev! Vi er lige nu i gang med en international mobilisering for at indsamle underskrifter, og vi ønsker at udsende brevet med underskrifter om et par dage, måske allerede i weekenden, når vi holder konferencen. Så vær

venlig at distribuere dette brev i alle de netværk, man har, underskrive det og slutte sig til vores mobilisering. For jeg tror, at hvis paven ville tale endnu stærkere, ville det være absolut nødvendigt for regeringerne at følge hans befaling.

SCHLANGER: Og det brev er tilgængeligt på Schiller Instituttets hjemmeside. Man kan finde det, læse det, udskrive det, sende det rundt, indsamle underskrifter og sende dem til os osv.

For at vende tilbage til Trump-Putin-diskussionen den 19. maj, er der medieberetninger, der forsøger at sige, at den ikke var en succes, at der er en fastlåst situation mellem Europa og USA. Men her er et spørgsmål, som jeg synes er vigtigt. Nogen spørger, hvorfor Schiller-instituttet ikke støtter ideen om en øjeblikkelig våbenhvile? Og kan De forklare forskellen mellem det, europæerne kræver, og Zelenskyjs krav om en våbenhvile, og det, Putin kræver, nemlig at man tager fat på de underliggende årsager til konflikten?

ZEPP-LAROUCHE: Det er meget klart, at den russiske holdning er, at de har sat klare mål for det, de kalder den »særlige militæroperation«: Nemlig at beskytte det russisktalende folk i Ukraine. Det er de næsten lykkedes med ved at befri de fire oblasts og Krim. De kræver også, at de grundlæggende årsager, som ikke kun er de russisktalende, men også at Ukraine skal være neutralt, at Ukraine ikke kan tilslutte sig NATO, og at der ikke må være offensive våbensystemer – hvilket naturligvis er indeholdt i de to tidligere krav, men der må ikke være offensive våbensystemer stationeret i Ukraine. Og jeg tror ikke, der er noget i denne verden, der kan overbevise Putin og andre i den russiske regering om at give afkald på dette krav, fordi de betragter det som en absolut eksistentiel trussel mod Den Russiske Føderations eksistens, og det er derfor, det hele startede.

Og da dette var Putins krav den 17. december 2021, to eller tre måneder før operationen startede, var dette en appel til

NATO og til Biden om at give juridisk bindende garantier for Ruslands sikkerhedskrav. Dette blev fuldstændig tilsidesat og ignoreret. Biden kom med et »blah-blah«-svar, hvor han sagde, ja, vi vil genoptage våbenforhandlingerne, men uden at adressere de såkaldte kerneinteresser i det mindste. NATO gav et lignende ikke-svar. Og det er derfor, hele konflikten gik over i denne særlige militære operation, som, som mange militærekspertter har sagt, aldrig var ment som en fuldgyltig krig, hvilket man kunne bedømme ud fra størrelsen af den russiske hær: Der var kun 190.000 soldater, der var samlet ved den ukrainske grænse, mod en ukrainsk hær på 400.000. Den tidligere tyske general Harald Kujat og mange andre militærekspertter har derfor udtalt, at man ud fra dette tal faktisk kunne udlede, at målet netop var at befri de russisktalende områder og ikke mere. Det var aldrig meningen, at det skulle være en fuldgyltig krig eller endda at overtage Ukraine.

Så jeg synes, at den russiske holdning er meget klar, og de har også givet udtryk for, at hvis der indføres våbenhvile, og de vestlige magter fortsætter med at sende våben til Ukraine under våbenhvilen, vil det blot forlænge krigen, det vil medføre flere – hver uge dør i gennemsnit 6.000 mennesker, både ukrainere og russere, på slagmarken, og situationen i Ukraine nærmer sig absolut desperation. De har ikke længere mandskab til at holde fronten dækket.

Så jeg tror, at den russiske holdning er, at de ønsker en våbenhvile, men kun efter at disse kerneinteresser er opfyldt. Derfor har de foreslået et memorandum, som angiveligt er under udarbejdelse.

SCHLANGER: Helga vil holde hovedtalen ved det første panel lørdag formiddag den 24. maj på Schiller Institute-konferencen. Det er et ganske ekstraordinært panel. Blandt talerne er Dmitry Trenin, en meget kendt russisk ekspert, Ray McGovern, Scott Ritter, Chas Freeman og mange andre, men jeg vil opfordre jer til at tilmelde jer konferencen og få andre

til at se den online, så I kan høre meget mere indgående, end vi kan præsentere i dagens dialog.

Nu, Helga, vil jeg gerne vende tilbage til det europæiske spørgsmål, for det er klart, at europæerne ikke bare saboterer et fredsinitiativ, men at de presser på for en opløsning af Rusland, og det ville betyde krig. Og det er sandsynligvis en af grundene til, at den tyske kansler Merz er fremstået som en af talsmændene for det hårde krigsparti. De skulle diskutere dette med Dr. Postol i dag og hele spørgsmålet om Taurus-missilerne. Hvor står det? Er det virkelig stadig et sandsynligt scenario, at Merz vil presse på for at levere disse mellemdistancemissiler, der kan slå dybt ind i Rusland fra Ukraine, at han vil presse på for at give dem til ukrainerne?

ZEPP-LAROUCHE: Merz har for blot få dage siden udtalt, at Zelenskyj absolut kan stole på ham og Tyskland, da han blev stillet det spørgsmål. To dage senere sagde han: »Åh, det er ikke på bordet som et reelt problem, men under alle omstændigheder vil vi ikke gøre det offentligt, hvis vi gør det, for det er ikke klogt at informere sin modstander om sine planer.« Det betyder altså, at han måske allerede har forberedt det; det er måske allerede blevet leveret – hvem ved? Forbundsdaysmedlem Matthias Miersch, den nye generalsekretær for Socialdemokratiet, erklærede imidlertid, at Socialdemokraterne stadig er imod levering af Taurus, fordi det ville gøre Tyskland til en krigsparti med det samme. Så i CDU/SPD-koalitionsregeringen er der tydeligvis et andet synspunkt, men desværre blev der i mellemtiden indgået en tysk-britisk strategisk aftale, hvor man besluttede at konstruere nye langdistance-missiler, som har fire gange så lang rækkevidde som Taurus. Taurus har en rækkevidde på 500 km og kan derfor nå Moskva, Kreml, som naturligvis er den ultimative trussel. Men disse nye langdistance-missiler skal angiveligt have en rækkevidde på 2.000 km og nå frem til Ural!

At Tyskland og Storbritannien begynder at fremstille disse

missiler på dette tidspunkt er et klart tegn på, at de ikke har nogen fredsplan. De har ingen plan for, hvordan konflikten skal bringes til ophør, og hvordan de normale forbindelser med Rusland skal genoprettes. Man hører ikke et ord om dette fra nogen!

Så jeg synes, at det er helt klart, at hvis man ser på, hvad der foregår i Europa, er det forbløffende, for som jeg sagde, at fratage tyske borgere deres statsborgerskab og gøre dem til en del af denne 17-sanktionspakke mod Rusland – jeg har de sidste par dage talt med flere mennesker, der alle var helt forbløffede over, hvordan man skal tolke det! For det betyder de facto, at disse to journalister, Thomas Röper og Alina Lipp, der arbejder fra Rusland, og som jeg kan se, er ganske anstændige journalister, der er meget grundige i deres kildearbejde og følger spor, verificerer og tjekker dem: De er journalister, ved du. I en tid, hvor journalistik stadig eksisterede som et erhverv, hvilket jeg nu tvivler meget på, fordi de fleste journalister er propagandainstrumenter for NATO's fortælling, men under alle omstændigheder – uanset hvad, at sætte folk uden retsmidler, at fratage dem deres statsborgerskab, man må lade det synke ind, hvad det betyder. Dybest set, at enhver, der afviger fra denne fortælling, potentielt står over for en lignende skæbne. Og i en vis forstand betyder det, at deres bankkonti bliver indefrosset, så de ikke kan betale en advokat for at få retshjælp; advokaterne har under sanktioneerne forbud mod at arbejde med dem, så det er de facto umuligt at gå til domstolen og forsøge at få retfærdighed. Det er bare en administrativ afgørelse, der fratager folk en af deres mest grundlæggende menneskerettigheder, som man kan forestille sig, nemlig deres statsborgerskab. Og hvad skal de nu være? Mennesker uden statsborgerskab eller statsborgerskab? Jeg synes, det er ekstremt alvorligt!

Og jeg har opfanget fra mange diskussioner, at folk virkelig, helt og holdent, er ved at blive meget bange for det.

SCHLANGER: Jeg har endnu et spørgsmål om situationen i Europa. Nogen skrev om den nye sanktionspakke, som EU netop har annonceret, og de siger: »Er de ikke klar over, at de tidligere sanktionspakker ikke har gjort noget for at stoppe Rusland, men har haft en negativ effekt, en modsat effekt, på Europa? For det andet, oprustning: Er det virkelig Europas fremtid?«

Og så er deres sidste pointe: »Ursula von der Leyen, Kaja Kallas og hele holdet af eurokrater, hvis interesser tjener de egentlig? Hvem trækker i trådene?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg kan allerede nu sige, at denne 17. sanktionspakke vil skade de europæiske økonomier meget mere end Rusland, fordi den definitivt forhindrer Europa, Tyskland og andre nationer i at samarbejde med Rusland og få adgang til billig gas og olie. Von der Leyen vil nu endda indføre en lovgivning, der forbyder genåbningen af Nord Stream-rørledningerne. Det er alt sammen en selvforskyldt katastrofe. Den tyske økonomi og den europæiske økonomi generelt er i frit fald! Der er bankerotter hver dag. De små og mellemstore virksomheder (SMV'er), hver dag må to eller tre af sådanne virksomheder i Tyskland erklære sig konkurs, og man kan regne ud, hvor længe det vil fortsætte. Vi i Tyskland står over for et potentielt fuldstændigt sammenbrud af vores model! For blot få år siden så folk i hele verden på Europa som en meget succesrig model med et godt socialt system, ikke den angloamerikanske frie markedsøkonomi, men det begyndte med kansler Ludwig Erhards »*soziale Marktwirtschaft*«, den »sociale markedsøkonomi«, men med vægt på »social« og et meget veletableret socialt system, sundhedssystem, uddannelsessystem – alt det ryger nu ud af vinduet. Og hvis vi ikke vender kursen meget hurtigt, vil hele den tyske model, som er en eksportorienteret model, kollapse! For hvor går alle disse kunstigt skabte penge hen, som man kan sammenligne med Hjalmar Schachts Mefo-veksler? De går til en vis grad til det tyske militærindustrielle kompleks, hvor Rheinmetall og andre opnår

enorme fortjenester, og til krigsprofitører. Men krigsindsatsen er ikke hurtig nok, så mange penge går til andre lande, der producerer våben – til USA, til Storbritannien, til Israel, til alle mulige lande.

Så penge, der vil være gæld for kommende generationer, og som er fuldstændig spild, fordi enhver investering i militærproduktion, set ud fra et fysisk økonomisk synspunkt, er smidt ud af vinduet eller sunket i havet, eller hvad man nu vil kalde det. Det hjælper ikke befolkningens velfærd. Det er en pengemaskine for spekulanter og krigsmagere.

Så jeg kan kun sige, at den tyske situation fortjener den største opmærksomhed, og der er nu en hel række kommentatorer, Jeffrey Sachs, Patrick Lawrence og mange andre, der alle siger: "Hvad sker der med Tyskland? Hvordan kan vi forklare, at de ikke kan ændre kurs, når de ser, at den selvforskyldte undergang, de bringer over sig selv, ødelægger alt det, som alle generationer efter Anden Verdenskrig har arbejdet for at opbygge: Alt dette bliver ofret lige nu!" Og jeg kan kun sige, at det eneste håb er, at befolkningen vågner op og kræver, at dette stoppes! Så vær venlig at blive aktiv sammen med os, og vi vil helt sikkert diskutere flere aktiviteter for, hvad der skal gøres for at øge offentlighedens bevidsthed. Men vi befinder os i en eksistentiel krise lige nu, og den kan kun afhjælpes, hvis nok statsborgere – det vil sige jer – hjælper os med at mobilisere for at stoppe dette.

SCHLANGER: Det bringer mig til det sidste spørgsmål, som går tilbage til det, jeg rejste i begyndelsen: Din afdøde mand, Lyndon LaRouche, rejste for mange år siden spørgsmålet: »Har vi den moralske egnethed til at overleve?« Når man har en samling eller en sammenlægning af denne slags kriser, er det det spørgsmål, der stilles. Nu ved jeg, at han var optimist – han var hård, men han var optimist, der troede, at vi ville være i stand til at mobilisere den slags empati og menneskelig kreativitet for at overleve. Hvad synes du om det, Helga?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, at det spørgsmål er noget, som alle, også jer, der ser og lytter til os lige nu, bør overveje alvorligt. For svaret er endnu ikke afgjort. Jeg tror, at der er håb, fordi verdens flertal, landene i det Globale Syd, som repræsenterer den Globale Majoritet, helt klart bevæger sig i en helt anden retning. Hvis man ser på de bestræbelser, de gør for at skabe et nyt økonomisk system, der ikke er baseret på geopolitisk konfrontation, men på et »win-win-samarbejde« og på at have de fem principper for fredelig sameksistens som retningslinjer for deres udenrigspolitik, tror jeg, at de har en helt anden tankegang, og at de er fredelige. Hvis man ser på BRIKS-landene, Afrika, Asien og Latinamerika, er der en helt anden stemning: Folk er meget mere optimistiske end i Europa og USA.

Men om det vestlige etablissemments insisteren på at holde fast i sin tidligere privilegerede position vil fortsætte, indtil der er nået en fuldstændig katastrofe, må vi vente og se. Og det er meget farligt. Og jeg kan kun sige, at i et øjeblik som dette må man mobilisere det bedste i sig selv. Man må tænke over, hvad mit liv er værd. Hvorfor er jeg her? Hvad er formålet med menneskearten? Er menneskearten noget andet end dyrene?

Jeg kan fortælle jer, at intet dyr – hverken en bjørn, en løve, en slange eller noget andet såkaldt grimt dyr – *nogensinde* ville gøre det, som nogle mennesker, der har opgivet deres menneskelighed, er i stand til at gøre! For de dræber kun, når de er sultne, og når deres sult er stillet, holder de op. Men det, der foregår på denne planet lige nu, af grådighed og profetiske og privilegerede begær, går langt ud over, hvad noget dyr nogensinde ville gøre.

Så man må spørge sig selv i et øjeblik som dette: »Hvor kan jeg finde ressourcerne i min bedste sjæl til at stå op mod det onde omkring mig?« Og det er derfor, man skal se på mennesker som Friedrich Schiller, Ludwig van Beethoven, Confucius og mange af de andre store tænkere, fordi de har beskæftiget sig

med disse spørgsmål på et meget avanceret niveau. Og naturligvis min afdøde mand, Lyndon LaRouche, som nu bliver rost af flere og flere mennesker, der siger: »Han havde så ret. Han forudsagde alt dette, der er på vej.« Hvis man ser på nogle af hans ældre taler, videoer og artikler, er det forbløffende: Mange af dem er så aktuelle, som om de var skrevet i dag.

Så det vil også være et emne på vores kommende konference, og jeg tror, der stadig er tid til at reflektere over alt det og grundlæggende sige: »Vi er i en situation, hvor vi absolut må sætte menneskeheden først – ikke et land først, men menneskeheden først – og så må man på en eller anden måde bringe sit eget lands interesser i overensstemmelse med menneskehedens større interesser som helhed. Og så kan alt falde på plads og blive løst.«

Men bliv aktive: Jeg tror, at ligegyldighed er den værste synd lige nu.

SCHLANGER: Så kom op af stolen og slut jer til os i weekenden, når vi mobiliserer for at bøje historiens bue mod retfærdighed. Jeg vil holde hovedtalen i det tredje panel om Oase-planen og LaRouche-planen for en milliard arbejdspladser. Helga vil holde hovedtalen i det første panel: Så, Helga, vi ses!

ZEPP-LAROUCHE: Ja, vi ses på lørdag!